

ELS PREPARATIS DE LA VISTA DE LA CAUSA CONTRA EL GOVERN DE LA GENERALITAT

El T. de G. refusa el recurs de súplica del defensor de Companys

Guió del moment

LES VEUS QUE FALTAVEN

Va a veure's a primers de la setmana entrant, davant del Tribunal de Garanties, la causa instruída en el procés contra el President de la Generalitat Lluís Companys i els Consellers Lluhi, Barrera, Gassol, Comorera, Esteve i Mestres. La vista es produirà en un ambient d'enorme expectació i de viva emoció, que trasllueix ja aquests dies en les informacions de Premsa i en els preparatius de la vista.

El seu caràcter fonamentalment polític; la personalitat dels encausats; la trajectòria de la seva vida pública; la jerarquia dels càrrecs que ocupaven en el moment de produir-se els fets que els porten a la banqueta dels acusats; els antecedents que constitueixen l'ambient del 6 d'octubre; el curs dels esdeveniments d'aquella data ençà, tot justifica plenament la febril expectació amb què la República en general i Catalunya en particular esperen les sessions de la vista.

El sumari és densíssim; les penes sol·licitades, molt greus. El judici es produeix quan la realitat ha portat, en el curs passional dels dies i dels fets, moltes ensenyances. Es pronunciaran paraules definitives davant del Tribunal i davant de l'opinió i veredictes d'extrema gravetat. Fins ara, la passió i el rancor, l'adhesió incondicional o l'odi sistemàtic, l'esperit de partit i la polèmica política han creat en l'àmbit del país una atmosfera densa i espessa, en la qual l'equilibrada serenitat, en relació amb els homes que van a compareixer davant dels jutges, era impossible. S'han falsat fets i propòsits; s'han subvertit, amb al·lucinacions, intencions i fins realitats; s'han fabricat ambients de derrotisme; s'ha qualificat i s'ha condemnat sense orígens tantes veus. La nostra — que podia ésser veu autoritzada perquè la dramàtica cruïlla dels fets i l'entrançable vinculació amb els homes, podia donar-li aquesta executòria — no ha arribat mai, íntegra, al mig del carrer.

No per això hem perdut l'optimisme ni la fe. Quan en l'àmbit silenciós de la pròpia consciència hi han arrelat conviccions profundes, servides per la lògica del raonament i per la visió clara i la fe absoluta de posicions i dissenys patriòtics, no es perden mai l'optimisme i la fe. La seva permanència és més forta que l'amargura de les hores dels dies que siguin; que el dolor de les ferides, que el desconsol de moltes aures sense llum. Al llarg d'un camí de calvari pot resistir-se tot si perdura la fe en les consciències tranquil·les. Per això no ens han impacientat massa, en cap moment, ni la cridòria dels insensats, ni la lleugeresa dels inconscients, ni l'agressió dels enemics. Per damunt d'uns i altres, més ençà i més enllà de la petita anècdota, de la covarda esgarupada, de la trista claudicació, del miserable engany, hi ha dues coses: la consciència neta i aquesta cosa fina i sensible, en constant alerta i clara percepció, que és el nostre poble català.

El nostre poble, les masses que viuen i treballen, i pensen i esperen, al ritme nou de cada jornada, és superior a tot això. I perquè és superior ha observat, ha callat i ha esperat. El també té la consciència neta i la fe arrelada. El també sap el valor de l'honor dels homes i de les condicions. Si aquesta és precisament la seva qualitat més fina i millor!

I bé. Ha arribat l'hora. Es farà llum i es parlarà alt i clar. Sabrem els propòsits i les intencions. Ja podem sentir totes les veus, ja podem examinar totes les condicions, ja podem jutjar tots els homes. Quina magnífica ocasió per als impacients, per als enemics, per als fariseus! I quin silenci en el poble, en el nostre poble català, que ha esperat amb fe, i que desitja escoltar, aquest sí, amb emoció i plena atenció, les veus que es disposen a parlar davant dels Tribunals!

Falten pocs dies per a la vista de la causa. El pròxim dilluns començaran les sessions. Enmig de l'atenció expectant de l'opinió pública, set homes entraran a la sala del Tribunal que haurà de jutjar els seus actes. Els mòbils que els impulsaran són clars. No pot haver-hi mistificació ni equivoc. Parlen per als acusats vides senceres de clara i rotunda executòria. Aquí són les cèdules de cadascú. Aquí són les vides i les condicions. Sobretot la del President Companys, aquest home que digué, en una hora que dir això podia costar a preus definitius:

— No s'acusi ningú. Aquí hi ha un responsable de tot. Sóc jo.

UNA MICA DE FORMALITAT, SENYORS...!

Ara resulta que l'Esquerra en té la culpa!

LA LLIGA JA HA TROBAT A QUI FER PAGAR EL FRACAS DE VALLES I PUJALS AMB EL RETRASPAS D'OBRES PÚBLIQUES

Ahí a la nit, a la sortida del Consell-estir de la Generalitat fou facilitada la nota que reproduïm a continuació:

Els fets són els següents: quan va fer-se la valoració dels serveis d'Obres Públiques, en ésser traspassats a la Generalitat d'acord amb els preceptes de la Constitució i l'Estatut, es fixà la xifra — evidentment insuficient — de prop de trenta milions de pessetes en xifres rodones. A desgrat de tots els esforços, no fou possible, per part de la delegació catalana, fixar una xifra més alta.

Vingué el 6 d'octubre. Es paralitzà l'autonomia. L'Estat s'encarà dels serveis que havia traspassat. Es formulà la llei anomenada de règim transitori, que, en el futur, regulava el moment en el qual es creés convenient tornar a Catalunya els serveis dels quals s'havia incautat l'Estat central.

Molt bé. Vingué que Vallès i Pujals fou nomenat per Pic i Pon conseller d'Obres Públiques. I un bon dia l'home, en plena eufòria i no sabent a base de quines promeses de Madrid, publicà un decret donant per fet que el dia 15 de maig — d'aquest maig — els serveis d'Obres Públiques quedarien novament traspassats a Catalunya.

Passà això tan divertit: que el ministre d'Obres Públiques començà a posar dificultats al retraspas, que aquest encara no s'ha realitzat a hores d'ara, i que dels 32 milions en què estaven valorats durant la vigència de l'Estatut, no se'n donarien més que uns vint milions en el cas d'extinció-se.

I no se li acut al Consell altra sortida que publicar una nota — la que donem a continuació — fent pagar els plans i treballs de l'Esquerra i a l'Estatut! La teoria, per sistema d'Oliverd, és deliciosa: del fracàs de Vallès i Pujals, en no obtenir ni el retraspas al seu dia ni la valoració anterior de l'Estatut, en la vigència del qual els serveis d'O. P. foren valorats en gairebé el doble de la

quantitat que ara cedeix el senyor Marraco.

Ni val la pena de fer-hi comentaris. La nota hi téiem la mà dura i Ventosa! — se'ls fa ella sola. Heu-vos-la ací:

«El Consell de la Generalitat ha celebrat la seva reunió setmanal, després dels diversos assumptes de tràmit, dels quals s'anirà donant compte oportunament.

Els consellers que han estat a Madrid tractant amb el Govern de diferents problemes relacionats amb el traspassament de drets i assumptes, han deixat una impressió favorable, deduïda de la bona disposició en què es troben tots els elements polítics que integren el Govern, prova del qual és l'acord de donar entrada a la Comissió revisora dels camins i ferrocarrils, que en el futur, traspassos a elements representants de la Generalitat.

Es lamenta, malgrat tot, el Consell, que en la qüestió concreta de la valoració dels serveis d'Obres Públiques, l'haver-se consignat en l'Estatut que per aquestes valoracions es pendria com a base el cost dels serveis traspassats representi una dificultat per a sol·licitar un augment considerable de dita valoració com procediria en justícia i com indubtablement hauria resultat d'haver-se partit d'altres bases, totelles més equitatives que l'adoptada pels que confeccionaren l'Estatut.

L'única base justa i equitativa hauria estat la de la tributació.

La justícia distributiva exigeix que hi hagi una relació entre els tributs que es paguen i els serveis que es reben, al qual obliga, per altra part, la consideració que si bé una major tributació demostra major nivell de riquesa, exigeix a la vegada una major intensitat de serveis.

Ara bé: Catalunya paga més de 900 milions, la qual cosa significa que contribueix amb un 25 per 100 a la totalitat dels ingressos del Presposat espanyol.

Si en total, s'inverteixen 700 milions en Obres Públiques, a Catalunya li correspondrien 170 milions, en lloc dels 32 que se li assignaren.

Si en lloc d'atendre a la tributació, es volia establir una proporció equitativa entre la quantitat que la població de Catalunya i la de la resta d'Espanya, aquests 32 milions haurien hagut d'elevar-se a 70 milions.

S'adaptà la fórmula pitjor que és la de tenir en compte el que l'Estat despesava en els serveis i així resulta Catalunya sacrificada, ja que a causa que les Diputacions, primer, i la Mancomunitat després, havien construït gran part dels camins i els conservaven, l'Estat invertia poc en aquesta atenció. Així com també l'Estat, cosa ben sabuda, deixava abandonada Catalunya en matèria d'obres públiques, de ports i de ferrocarrils, mentre que les realitzava abundantment en altres indrets.

Gràcies a la desgraciada fórmula econòmica de l'Estatut, aquesta preterició anterior, que hauria d'haver estat motiu per a desprendre més en el successiu, és la que dificulta obtenir l'elevació de la xifra de 32 milions que encara a alguns elements, no polítics, els sembla elevada.

“S'ha volgut formar al voltant del senyor Companys una llegenda de separatisme i de capriciosos atac a les essències de la legalitat republicana...”

L'interessantíssim recurs de súplica d'Ossorio Gallardo al T. de Garanties Els llocs reservats a la Premsa, durant les sessions de la vista, són limitadíssims

El text del document

Madrid, 23. — Donem a continuació el text íntegre de l'escrit de súplica que el defensor del Sr. Companys, Ossorio Gallardo, ha presentat al Tribunal de Garanties, i que, en el Ple celebrat avui, ha estat refusat per aquest organisme en el sentit de no hi ha lloc:

«AL TRIBUNAL DE GARANTIAS CONSTITUCIONALES

Don Angel Ossorio Gallardo, abogado defensor del Honorable Sr. Don Luis Companys en la causa seguida contra él y los demás Consejeros de la Generalidad de Cataluña, digo: Que al amparo de la disposición en el artículo 236 de la Ley de Enjuiciamiento criminal, aplicable a este procedimiento, con arreglo a lo que preceptúa el 100 de la orgánica del Tribunal de Garantías, interpongo recurso de súplica contra aquella parte del auto de 14 de los corrientes, que desestima toda la prueba documental propuesta por mí. La Ley de Enjuiciamiento, en el art. 659 sólo autoriza a rechazar aquellas pruebas que no sean pertinentes al caso concreto; y, como dijo la sentencia del Tribunal Supremo de 11 de enero de 1886, «en tanto, debe ser considerada pertinente alguna diligencia de prueba en materia criminal, en cuanto sea conducente a la averiguación de la verdad, y, en consecuencia a la causa en que dicha diligencia se proponga, pues este es el sentido forense que se da a la palabra pertinente».

Veamos ahora si las pruebas que propone son conducentes o concernientes a esta causa.

Los dos libros que acompañe tienen referencia abundantísima y comprobada a la conducta y la actividad de don Luis Companys en relación con la autonomía de Cataluña, y como en este proceso se va a discutir cuáles fueron los actos y las intenciones de mi defendido en el ejercicio de gobernar de esa propia autonomía, la relación entre el trasfondo de los hechos y la actividad de don Luis Companys es evidente. Me permito llamar la atención del Tribunal respecto a que no presenté los libros para que se tuviera en cuenta las opiniones de sus autores, pues, por muy respetables que sean, no pueden servir para constituir demostración de hecho ninguno. Presenté los libros y lo dije expresamente así porque en ellos se encuentran antecedentes documentales del hecho de autos y de la conducta del Sr. Companys, y, efectivamente, por ser esas publicaciones documentadísimas, el Tribunal hallará en ellas facilidades para conocer los hechos a que la defensa ha de referirse en su informe. De modo que esos libros constituyen una facilidad para el estudio de los hechos enjuiciados.

Otro tanto digo de los recortes periodísticos. Por referirse a hechos realizados por el Sr. Companys como funcionario de la República española y como Presidente de la Generalidad de Cataluña, son todos ellos utilísimos para formar opinión de la persona y de los hechos. No ha de olvidarse que todo juicio criminal significa un juicio personalísimo, y los Tribunales deben agotar los medios a su alcance para conocer al sujeto enjuiciado. Añádase a esto que se ha querido formar en derredor del Sr. Companys una leyenda de separatismo, de caprichoso ataque a las esencias de la legalidad republicana

El Govern de la Generalitat a la banqueta dels acusats

LA HUMANITAT de demà publicarà un interessant i documentat reportatge del nostre corresponsal a Madrid, Alard Prats, sobre la vista que ha de celebrar-se, a partir del dia 27, davant del

Tribunal de Garanties

La personalitat dels defensors, la sala on se celebraran les sessions, la tramitació del sumari, altres vistes transcendents celebrades a la mateixa sala del Suprem, etc., etc.

Extensa informació gràcia

Llegiu, demà i cada dia, LA HUMANITAT, diari de les esquerres catalanes

y que la acusación versa sobre una rebelión militar. Si no se le permite al Sr. Companys defenderse de esas imputaciones, aportando las pruebas necesarias, a qué quedará reducida la libertad de su defensa?

La tercera prueba documental se refiere a otra realidad fatalmente encajonada con este proceso. Desde el momento en que ocurrió en Barcelona el suceso de 6 de octubre de 1934, surgió un problema de tipo jurídico. ¿Qué era aquello? ¿Una rebelión militar? ¿Un delito contra la Constitución? ¿Un acto inco? En el curso de los meses han tenido que pronunciarse sobre este extremo los Tribunales de Justicia. Claro es que yo no he de cometer la irreverencia de suponer que el criterio de esos Tribunales haya de regir las orientaciones del pensamiento de este a quien me dirijo. Mas estoy seguro de que los propios señores vocales del Tribunal, todos sin distinción, pero más especialmente los que han dedicado su vida a las actividades jurídicas, mirarán con la necesaria consideración el razonamiento de los Tribunales, tanto civiles como militares, que han tenido que enjuiciar aquellos casos nacidos como consecuencia del acto de la Generalidad de Cataluña que se persigue en el presente proceso. Se miden por docenas, si no por centenares, las causas vistas y falladas. ¿Tan incógnitas son estas para el Tribunal? ¿No se da cuenta del caso extraño que se daría si el pensamiento jurídico suyo marchase por un camino enteramente distinto del que he seguido los señores vocales? ¿Y el medio de saberlo, ¿no será el que la lógica indica, o sea, conocer lo que tales Tribunales han dicho?

Me permito indicar que al establecer el Tribunal esta negativa se pone en contradicción consigo mismo, pues durante el período sumarial estimó necesario conocer los datos a que me refiero y reclamó certificación de la realidad y situación de las causas seguidas contra los concejales que se habían sumado a la declaración de la Generalidad. No menos que 50 testimonios trajo y en el sumario se encuentran ocupando los folios 416 al 487. Pues si en el sumario juzgó necesario conocer los datos de esas causas y de otras semejantes cuando llegaron a período de sentencia? ¿Fue el Tribunal no querer enterarse de nada referente a tales procesos, pero sí comprendió que era pertinente saber su estado sumarial, ¿cómo ha de entender que es impertinente conocer el fallo recio?

Por último, el Tribunal ha rechazado la prueba referente a pasar el disco donde está reproducida la declaración que el Sr. Companys leyó en el balcón de la Generalidad y que constituye la materia única de este procedimiento. El Tribunal dice que el Sr. Companys no es como de todas las demás, «que no resulta su congruencia con las cuestiones que son objeto del juicio». Tal afirmación es inconcebible. El objeto del juicio es esa declaración. Por ello es absolutamente imprescindible que se sostenga que es congruente con el juicio lo que es materia única del juicio mismo.

Advertiré en mi escrito que el conocer esa declaración con la palabra viva es tanto más necesario cuanto que el documento original leído en el balcón de la Generalidad no ha llegado a Madrid. Todos los encausados han tenido la lealtad de reconocer que, en efecto, la declaración era esencialmente la reproducida en los periódicos, no se sabe cómo. Pero sin poder afirmar que en todos sus extremos se reflejaba exactamente la realidad, sólo hay un medio de comprobar con exactitud la realidad de los procesos desconocidos la legitimidad del texto: oírlo tal cual quedó reproducido en el fonógrafo. La negativa coloca a este Tribunal en otra derivación dialéctica de su criterio anterior. Ese disco está, desde el primer momento, unido al sumario. ¿Por qué y para qué? ¿Ha sido por mero capricho del Sr. Vocal instructor? ¿De ninguna manera. Ha sido en cumplimiento de una obligación inexcusable a que se refieren los artículos 334 y 338 del Enjuiciamiento criminal cuando mandan recoger desde los primeros momentos las armas, instrumentos o efectos de cualquiera clase que puedan tener relación con el delito. Es, pues, ese disco no ya una pieza de convicción, sino la única y fundamentalísima pieza de convicción. Si no lo fuese, este Tribunal le habría mandado devolver o romper. Cuando lo conserva es para utilizarlo como tal pieza de convicción.

¿Y cómo se utiliza ese disco? Sensiblemente haciéndolo funcionar en un fonógrafo. Digo yo que para mirarlo no estará ahí, pues utilizar como

PARIS, 23. — Als cercles oficials es confirma la notícia referent al fet que aviat serà presentada al Parlament una proposició encaminada a concedir al Govern poders excepcionals, de tanta importància com els que, en el seu dia, foren concedits al President Poincaré, per tal que resolgués els problemes econòmics de la manera que cregui més convenient.

Hom creu que els esmentats poders excepcionals els sol·licitarà el Govern d'ambdues Cambres, i que, en virtut d'aquells, podrà adoptar, per decret, les mesures que cregui urgents per a la reconstrucció financera i econòmica del país.

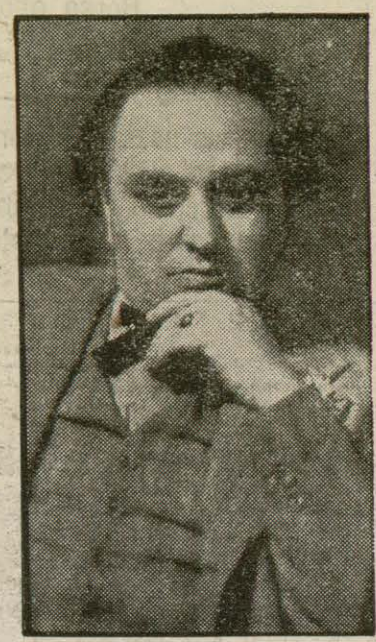
En la mateixa sessió, el cap del Govern, senyor Flandin, ha celebrat una important entrevista amb el ministre d'Hisenda, senyor Germain Martin, el Governador del Banc de França, senyor Tannery, i el director del moviment general de Tresoreria, senyor Baumgartner.

LES MATERIES SOBRE LES QUALES FLANDIN VOL CARTA BLANCA

PARIS, 23. — En el Consell de Ministres, que es celebrarà el dimarts que ve, es fixarà l'actitud del Govern en relació amb la petició de poders especials per a la realització del programa de sanejament de les finances.

Segons sembla, es tractarà, sobretot, d'una reforma completa de la Llei d'Assurances Socials i de disposicions tècniques, per tal d'alleujar el deficit dels ferrocarrils.

En la mateixa sessió, el senyor Flandin llegirà a la Cambra una declaració governamental, i és possible que es doni començ a un gran debat.

VENTURA GASSOL
Conseller de Cultura

DEDICARA A LA VISTA UNA ATENCIO MAXIMA

El nostre director, Josep M. Massip, i el nostre corresponsal especial, Alard Prats, tindran personalment cura a Madrid de la informació, articles, incidències i aspectes de la interessantíssima vista.

El poble de Catalunya trobarà en les edicions extraordinàries de LA HUMANITAT, mentre duri la vista davant el Tribunal de Garanties, una informació de primer ordre i articles i comentaris apassionants sobre el fet més important, políticament, d'octubre ençà.

prueba de convicción un disco mirándole sería tan ineficaz como pretender examinar un puñal oyéndole. La realidad tiene sus fueros y cuando el Tribunal conserva a su disposición el disco de que hablo es, sin duda alguna, porque en él se encuentra el mejor reflejo de lo que el Sr. Companys leyó en la noche del 6 de octubre y de la actitud del público al escucharle, cosa esta última que no puede reproducir ningún recorte periodístico.

Si a todas estas razones —tan evidentes, según mi entender— se une la conveniencia judicial y pública de que no aparezcan regateados los elementos de defensa en un proceso de esta índole, el optimismo del letrado infrascripto tendrá motivos para esperar un cambio de criterio y una modificación del auto. Por ello, SUPlico AL TRIBUNAL que, teniendo por formulado este recurso de súplica, se sirva tramitarle y en su día reformar el auto recurrido y admitir toda la prueba propuesta por mí parte. Pido justicia.

Madrid, 18 de mayo de 1935.»

Expectació davant la celebració de la vista

Madrid, 23. — Tal com està anunciat, dilluns començarà la vista de la causa contra l'ex-President i ex-consellers de la Generalitat de Catalunya.

Hi ha expectació en tots els cercles polítics, de les diverses tendències, pel desenvolupament de la causa, que hom suposa que serà interessantíssima.

S'anuncia l'arribada a Madrid de nombrosos corresponsals de diaris barcelonins amb el fi de fer informació sobre el desenvolupament de la causa.

(Passa a la pàgina 5)

França, cap a la dictadura econòmica?

ES CONFIRMA LA PETICIO D'PODERS EXCEPCIONALS

PARIS, 23. — Als cercles oficials es confirma la notícia referent al fet que aviat serà presentada al Parlament una proposició encaminada a concedir al Govern poders excepcionals, de tanta importància com els que, en el seu dia, foren concedits al President Poincaré, per tal que resolgués els problemes econòmics de la manera que cregui més convenient.

Hom creu que els esmentats poders excepcionals els sol·licitarà el Govern d'ambdues Cambres, i que, en virtut d'aquells, podrà adoptar, per decret, les mesures que cregui urgents per a la reconstrucció financera i econòmica del país.

En la mateixa sessió, el cap del Govern, senyor Flandin, ha celebrat una important entrevista amb el ministre d'Hisenda, senyor Germain Martin, el Governador del Banc de França, senyor Tannery, i el director del moviment general de Tresoreria, senyor Baumgartner.

LES MATERIES SOBRE LES QUALES FLANDIN VOL CARTA BLANCA

PARIS, 23. — En el Consell de Ministres, que es celebrarà el dimarts que ve, es fixarà l'actitud del Govern en relació amb la petició de poders especials per a la realització del programa de sanejament de les finances.

Segons sembla, es tractarà, sobretot, d'una reforma completa de la Llei d'Assurances Socials i de disposicions tècniques, per tal d'alleujar el deficit dels ferrocarrils.

En la mateixa sessió, el senyor Flandin llegirà a la Cambra una declaració governamental, i és possible que es doni començ a un gran debat.

UNA INFORMACIO POLITICA SENSACIONAL LA CONSTITUIRA LA VISTA DE LA CAUSA CONTRA EL PRESIDENT I CONSELLERS DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

que es celebrarà a Madrid, davant el Tribunal de Garanties, el proper dia 27 i successius

la humanitat

DIARI DE LES ESQUERRES CATALANES

EL TRIBUNAL DE CASSACIO DE CATALUNYA

Primer aniversari de la seva constitució

El dia 24 de maig de l'any passat tingué lloc, en la grandiosa Sala dels passos perduts del Palau de Justícia, la cerimònia de la presa de possessió dels Excms. senyors President i Magistrats del més alt Tribunal del territori autònom, amb assistència dels honorables senyors President de la Generalitat, president del Parlament català, conseller de Justícia i gairebé tots els funcionaris judicials de Barcelona, aplegats per a retre honor a aquesta institució representativa del retrobament de la justícia catalana desapareguda dos segles ençà per obra i gràcia del conegut Decret de Nove Plena.

Ningú no podrà atribuir al Govern de Catalunya que en organitzar el Tribunal de Cassació es fes res d'interessos polítics ni de partidismes de cap mena. Els notres advarsis haqueren de reconèixer la imparcialitat amb què foren triades les personalitats que el componen, exemple ben poc seguit pels sectors que ens combaten. Amb la vista en l'interès suprem de Catalunya, el Govern volgué crear l'organisme interpretador i aplicador no sols del nostre Dret venerable, conservat amb amor a través de vicissituds seculars, sinó de la legislació natzen i progressiva elaborada i a elaborar pel Parlament de la nostra terra.

No han estat pas propícies les circumstàncies pel normal desenvolupament del Tribunal, restat fins avui en el principi de la seva organització; malgrat tot sa sabut atendre el seu començ amb aquell encert i aquell prestigi que arreu li són reconeguts.

Enmig de les runes de les nostres institucions autonòmiques, els catalans, en posar els ulls en els símbols que el Tribunal de Cassació encarna, sentim els benfets d'un consol i d'una esperança.

Manresa

La redacció de «El Dia», embargada

Manresa, 23 (per telèfon). — Avui, a les deu del matí, el jutjat s'ha personat a la redacció del diari «El Dia», per a fer l'embargament equivalent a la quantitat de la penya imposada per l'autoritat militar, a l'esmentat diari per haver encaixat una pàgina de LA HUMANITAT en la qual figurava el document de protesta que l'Ajuntament popular adreçava a l'Ajuntament gestor.

Ara la llei haurà de publicar-se a la «Gaceta» i al cap de cinc dies de la seva publicació al Diari oficial entrarà en vigor.

Les eleccions de Txecoslovàquia

Sense conèixer l'estructura ètnica i política de Txecoslovàquia no és possible de formar-se una idea clara dels resultats electorals del passat diumenge. El fet cabdal, com a novetat, és la victòria del partit alemany dirigit per Conrad Henlein; però aquesta victòria és referida exclusivament a la població de raça germànica que habita en aquella República. La proporció global entre els diputats de raça germànica i els de raça txeca no ha estat alterada.

A Bohèmia —que ve a ésser històricament com el Principat de Catalunya en relació amb la nacionalitat total— cadascuna de les dues races té els seus partits, els seus diaris, les seves escoles, els seus teatres. Aduhuc el socialisme internacionalista presenta a Bohèmia aquesta bifurcació: hi ha el partit social-democrata alemany i el partit social-democrata txe, tots dos pertanyents a la Segona Internacional.

No és, doncs, que els alemanys hagin guanyat terreny damunt els txeques. És que un partit alemany, el de tendències nazis, ha guanyat terreny damunt els altres partits alemanys, que són principalment el social-democrata i l'agrari. Tant de terreny els ha guanyat, que els ha pres més de les dues terceres parts dels llocs.

Cai tenir en compte que l'existència d'un gran nucli d'alemanys a Bohèmia no és deguda als canvis territorials portats per la gran guerra dels anys 1914-1918. Es tracta d'una immigració vella de segles, que ha creat a la terra txeca un delicat problema interior.

De tota manera, la victòria del partit de Henlein té una gran importància en la política txecoslovaca. La representació proporcional distribueix en tal forma les forces dins la Cambra de diputats i dins el Senat de Txecoslovàquia, que només les àmplies coalicions parlamentàries permeten l'existència de Govern més o menys forts i duradors. I l'èxit del partit nazi de Txecoslovàquia ve a fer insuficient la coalició que servia de base als darrers Govern de Praga.

Aquesta coalició, en efecte, contenia, no solament partits txeques, ans encara partits alemanys. El tacte polític del President Masaryk ha fet el miracle de la col·laboració txeco-germànica en el Govern. I els dos partits alemanys col·laboracionistes, el social-democrata i l'agrari, han perdut la majoria dels llocs que tenien. El primer passa de 21 a 4, i el segon de 12 a 6. Per tant, llur força dins la Cambra de diputats serà molt més petita. Els grups de la majoria, que sumaven 178 vots en una Cambra de 300 membres, només en sumaran 152 a la nova Cambra. Seria difícilíssim que amb una majoria tan minsa pogués sostenir-se un Govern.

Es natural que, en vista del resultat de les eleccions, el Govern Malypetr hagi dimissió.

Encarregat novament de formar Ministeri, Malypetr només podria reestir ampliant la base de la coalició. Henlein s'ha aplegat a declarar el l'idealisme i el constitucionalisme del seu partit, però no és de creure que aquest col·labori en el Govern ni que el sostingui. Hom ha parlat de fer entrar a la coalició el partit anomenat dels menestrals, que a la Cambra dissolta tenia 12 llocs i que en tindrà 17 a la Cambra nova. Això restabliria gairebé del tot l'equilibri parlamentari.

El fet inquietant, però, és que en els alemanys de Bohèmia hagi triomfat l'esperit nazi. Els txeques hauran de vigilar més que mai a l'interior del país i a la frontera.

A. ROVIRA I VIRGILI

COMERC I FINANCES

LA BORSA

Impressió
En la sessió privada dels Deutes de l'Estat, següent aquests valors: el qual després d'una quantitat de milions de pessetes, les obligacions nominals entre tots els Deutes. Els feliçment per l'extinció d'aquest nou sistema bursàtil.

Les Obligacions Municipals, si bé no tan fermes com en sessions anteriors, assolien, amb pèssim treball, el sosteniment. Les de la Tresoreria

CANVIS DE MONEDES

	36.25	36.35
Llures	36.25	36.35
Francs	36.25	36.35
Dòlars	36.25	36.35
Marcs	36.25	36.35
Suïssos	36.25	36.35
Belgues	36.25	36.35
Floris	36.25	36.35
Escuts	36.25	36.35
Cor. Praga	36.25	36.35
Cor. sueques	36.25	36.35
Cor. noruegues	36.25	36.35
Cor. daneses	36.25	36.35

Deutes de l'Estat

	Ant.	Avul.
Interior 4 %	14.65	15.25
» 5 %	14.65	14.90
» 6 %	14.65	14.90
» 7 %	14.65	14.90
» 8 %	14.65	14.90
» 9 %	14.65	14.90
» 10 %	14.65	14.90
» 11 %	14.65	14.90
» 12 %	14.65	14.90
» 13 %	14.65	14.90
» 14 %	14.65	14.90
» 15 %	14.65	14.90
» 16 %	14.65	14.90
» 17 %	14.65	14.90
» 18 %	14.65	14.90
» 19 %	14.65	14.90
» 20 %	14.65	14.90
» 21 %	14.65	14.90
» 22 %	14.65	14.90
» 23 %	14.65	14.90
» 24 %	14.65	14.90
» 25 %	14.65	14.90
» 26 %	14.65	14.90
» 27 %	14.65	14.90
» 28 %	14.65	14.90
» 29 %	14.65	14.90
» 30 %	14.65	14.90
» 31 %	14.65	14.90
» 32 %	14.65	14.90
» 33 %	14.65	14.90
» 34 %	14.65	14.90
» 35 %	14.65	14.90
» 36 %	14.65	14.90
» 37 %	14.65	14.90
» 38 %	14.65	14.90
» 39 %	14.65	14.90
» 40 %	14.65	14.90
» 41 %	14.65	14.90
» 42 %	14.65	14.90
» 43 %	14.65	14.90
» 44 %	14.65	14.90
» 45 %	14.65	14.90
» 46 %	14.65	14.90
» 47 %	14.65	14.90
» 48 %	14.65	14.90
» 49 %	14.65	14.90
» 50 %	14.65	14.90
» 51 %	14.65	14.90
» 52 %	14.65	14.90
» 53 %	14.65	14.90
» 54 %	14.65	14.90
» 55 %	14.65	14.90
» 56 %	14.65	14.90
» 57 %	14.65	14.90
» 58 %	14.65	14.90
» 59 %	14.65	14.90
» 60 %	14.65	14.90
» 61 %	14.65	14.90
» 62 %	14.65	14.90
» 63 %	14.65	14.90
» 64 %	14.65	14.90
» 65 %	14.65	14.90
» 66 %	14.65	14.90
» 67 %	14.65	14.90
» 68 %	14.65	14.90
» 69 %	14.65	14.90
» 70 %	14.65	14.90
» 71 %	14.65	14.90
» 72 %	14.65	14.90
» 73 %	14.65	14.90
» 74 %	14.65	14.90
» 75 %	14.65	14.90
» 76 %	14.65	14.90
» 77 %	14.65	14.90
» 78 %	14.65	14.90
» 79 %	14.65	14.90
» 80 %	14.65	14.90
» 81 %	14.65	14.90
» 82 %	14.65	14.90
» 83 %	14.65	14.90
» 84 %	14.65	14.90
» 85 %	14.65	14.90
» 86 %	14.65	14.90
» 87 %	14.65	14.90
» 88 %	14.65	14.90
» 89 %	14.65	14.90
» 90 %	14.65	14.90
» 91 %	14.65	14.90
» 92 %	14.65	14.90
» 93 %	14.65	14.90
» 94 %	14.65	14.90
» 95 %	14.65	14.90
» 96 %	14.65	14.90
» 97 %	14.65	14.90
» 98 %	14.65	14.90
» 99 %	14.65	14.90
» 100 %	14.65	14.90

Tres. Generalitat 6 %

Barcelona, 6 %	87.50
» 1906 A	87.50
» 1906 B	87.50
» 1906 C	87.50
» 1906 D	87.50
» 1906 E	87.50
» 1906 F	87.50
» 1906 G	87.50
» 1906 H	87.50
» 1906 I	87.50
» 1906 J	87.50
» 1906 K	87.50
» 1906 L	87.50
» 1906 M	87.50
» 1906 N	87.50
» 1906 O	87.50
» 1906 P	87.50
» 1906 Q	87.50
» 1906 R	87.50
» 1906 S	87.50
» 1906 T	87.50
» 1906 U	87.50
» 1906 V	87.50
» 1906 W	87.50
» 1906 X	87.50
» 1906 Y	87.50
» 1906 Z	87.50
» 1906 AA	87.50
» 1906 AB	87.50
» 1906 AC	87.50
» 1906 AD	87.50
» 1906 AE	87.50
» 1906 AF	87.50
» 1906 AG	87.50
» 1906 AH	87.50
» 1906 AI	87.50
» 1906 AJ	87.50
» 1906 AK	87.50
» 1906 AL	87.50
» 1906 AM	87.50
» 1906 AN	87.50
» 1906 AO	87.50
» 1906 AP	87.50
» 1906 AQ	87.50
» 1906 AR	87.50
» 1906 AS	87.50
» 1906 AT	87.50
» 1906 AU	87.50
» 1906 AV	87.50
» 1906 AW	87.50
» 1906 AX	87.50
» 1906 AY	87.50
» 1906 AZ	87.50
» 1906 BA	87.50
» 1906 BB	87.50
» 1906 BC	87.50
» 1906 BD	87.50
» 1906 BE	87.50
» 1906 BF	87.50
» 1906 BG	87.50
» 1906 BH	87.50
» 1906 BI	87.50
» 1906 BJ	87.50
» 1906 BK	87.50
» 1906 BL	87.50
» 1906 BM	87.50
» 1906 BN	87.50
» 1906 BO	87.50
» 1906 BP	87.50
» 1906 BQ	87.50
» 1906 BR	87.50
» 1906 BS	87.50
» 1906 BT	87.50
» 1906 BU	87.50
» 1906 BV	87.50
» 1906 BW	87.50
» 1906 BX	87.50
» 1906 BY	87.50
» 1906 BZ	87.50
» 1906 CA	87.50
» 1906 CB	87.50
» 1906 CC	87.50
» 1906 CD	87.50
» 1906 CE	87.50
» 1906 CF	87.50
» 1906 CG	87.50
» 1906 CH	87.50
» 1906 CI	87.50
» 1906 CJ	87.50
» 1906 CK	87.50
» 1906 CL	87.50
» 1906 CM	87.50
» 1906 CN	87.50
» 1906 CO	87.50
» 1906 CP	87.50
» 1906 CQ	87.50
» 1906 CR	87.50
» 1906 CS	87.50
» 1906 CT	87.50
» 1906 CU	87.50
» 1906 CV	87.50
» 1906 CW	87.50
» 1906 CX	87.50
» 1906 CY	87.50
» 1906 CZ	87.50
» 1906 DA	87.50
» 1906 DB	87.50
» 1906 DC	87.50
» 1906 DD	87.50
» 1906 DE	87.50
» 1906 DF	87.50
» 1906 DG	87.50
» 1906 DH	87.50
» 1906 DI	87.50
» 1906 DJ	87.50
» 1906 DK	87.50
» 1906 DL	87.50
» 1906 DM	87.50
» 1906 DN	87.50
» 1906 DO	87.50
» 1906 DP	87.50
» 1906 DQ	87.50
» 1906 DR	87.50
» 1906 DS	87.50
» 1906 DT	87.50
» 1906 DU	87.50
» 1906 DV	87.50
» 1906 DW	87.50
» 1906 DX	87.50
» 1906 DY	87.50
» 1906 DZ	87.50
» 1906 EA	87.50
» 1906 EB	87.50
» 1906 EC	87.50
» 1906 ED	87.50
» 1906 EE	87.50
» 1906 EF	87.50
» 1906 EG	87.50
» 1906 EH	87.50
» 1906 EI	87.50
» 1906 EJ	87.50
» 1906 EK	87.50
» 1906 EL	87.50
» 1906 EM	87.50
» 1906 EN	87.50
» 1906 EO	87.50
» 1906 EP	87.50
» 1906 EQ	87.50
» 1906 ER	87.50
» 1906 ES	87.50
» 1906 ET	87.50
» 1906 EU	87.50
» 1906 EV	87.50
» 1906 EW	87.50
» 1906 EX	87.50
» 1906 EY	87.50
» 1906 EZ	87.50
» 1906 FA	87.50
» 1906 FB	87.50
» 1906 FC	87.50
» 1906 FD	87.50
» 1906 FE	87.50
» 1906 FF	87.50
» 1906 FG	87.50
» 1906 FH	87.50
» 1906 FI	87.50
» 1906 FJ	87.50
» 1906 FK	87.50
» 1906 FL	87.50
» 1906 FM	87.50
» 1906 FN	87.50
» 1906 FO	87.50
» 1906 FP	87.50
» 1906 FQ	87.50
» 1906 FR	87.50
» 1906 FS	87.50
» 1906 FT	87.50
» 1906 FU	87.50
» 1906 FV	87.50
» 1906 FW	87.50
» 1906 FX	87.50
» 1906 FY	87.50
» 1906 FZ	87.50
» 1906 GA	87.50
» 1906 GB	87.50
» 1906 GC	87.50
» 1906 GD	87.50
» 1906 GE	87.50
» 1906 GF	87.50
» 1906 GG	87.50
» 1906 GH	87.50
» 1906 GI	87.50
» 1906 GJ	87.50
» 1906 GK	87.50
» 1906 GL	87.50
» 1906 GM	87.50
» 1906 GN	87.50
» 1906 GO	87.50
» 1906 GP	87.50
» 1906 GQ	87.50
» 1906 GR	87.50
» 1906 GS	87.50
» 1906 GT	87.50
» 1906 GU	87.50
» 1906 GV	87.50
» 1906 GW	87.50
» 1906 GX	87.50
» 1906 GY	87.50
» 1906 GZ	87.50
» 1906 HA	87.50
» 1906 HB	87.50
» 1906 HC	87.50
» 1906 HD	87.50
» 1906 HE	87.50
» 1906 HF	87.50
» 1906 HG	87.50
» 1906 HH	87.50
» 1906 HI	87.50
» 1906 HJ	87.50
» 1906 HK	87.50
» 1906 HL	87.50
» 1906 HM	87.50
» 1906 HN	87.50
» 1906 HO	87.50
» 1906 HP	87.50
» 1906 HQ	87.50
» 1906 HR	87.50
» 1906 HS	87.50
» 1906 HT	87.50
» 1906 HU	87.50
» 1906 HV	87.50
» 1906 HW	87.50
» 1906 HX	87.50
» 1906 HY	87.50
» 1906 HZ	87.50
» 1906 IA	87.50
» 1906 IB	87.50
» 1906 IC	87.50
» 1906 ID	87.50
» 1906 IE	87.50
» 1906 IF	87.50
» 1906 IG	87.50
» 1906 IH	87.50
» 1906 II	87.50
» 1906 IJ	87.50
» 1906 IK	87.50
» 1906 IL	87.50
» 1906 IM	87.50
» 1906 IN	87.50
» 1906 IO	87.50
» 1906 IP	87.50
» 1906 IQ	87.50
» 1906 IR	87.50
» 1906 IS	87.50
» 1906 IT	87.50
» 1906 IU	87.50
» 1906 IV	87.50
» 1906 IW	87.50
» 1906 IX	87.50
» 1906 IY	87.50
» 1906 IZ	87.50
» 1906 JA	87.50
» 1906 JB	87.50
» 1906 JC	87.50
» 1906 JD	87.50
» 1906 JE	87.50
» 1906 JF	87.50
» 1906 JG	87.50
» 1906 JH	87.50
» 1906 JI	87.50
» 1906 JJ	87.50
» 1906 JK	87.50
» 1906 JL	87.50
» 1906 JM	87.50
» 1906 JN	87.50
» 1906 JO	87.50
» 1906 JP	87.50
» 1906 JQ	87.50
» 1906 JR	87.50
» 1906 JS	87.50
» 1906 JT	87.50
» 1906 JU	87.50
» 1906 JV	87.50
» 1906 JW	87.50
» 1906 JX	87.50
» 1906 JY	87.50
» 1906 JZ	87.50
» 1906 KA	87.50
» 1906 KB	87.50
» 1906 KC	87.50
» 1906 KD	87.50
» 1906 KE	87.50
» 1906 KF	87.50
» 1906 KG	87.50
» 1906 KH	87.50
» 1906 KI	87.50
» 1906 KJ	87.50
» 1906 KK	87.50
» 1906 KL	87.50
» 1906 KM	87.50
» 1906 KN	87.50
» 1906 KO	87.50
» 1906 KP	87.50
» 1906 KQ	87.50
» 1906 KR	87.50
» 1906 KS	87.50
» 1906 KT	87.50
» 1906 KU	87.50
» 1906 KV	87.50
» 1906 KW	87.50
» 1906 KX	87.50
» 1906 KY	87.50
» 1906 KZ	87.50

LES LLETRES

EL FANTASTIC EN LA NOVEL·LA RUSSA

De com Puixkin i Gògol s'alliberaren de la influència d'Hoffmann

De tots els escriptors alemanys, és indubtablement Hoffmann el qui ha exercit una influència més profunda en la literatura russa. Gògol, en estat venerat pels russos, Schiller adorat, però el que és Hoffmann, els encanta. Puixkin, Gògol, Dostoievski, Bloc, sofríren l'atracció del seu geni misteriós. És pot dir que Hoffmann tota al vi de l'ànima mateixa del poble rus.

La influència d'Hoffmann es fa sentir cap a l'any 1830. Pels anys 30 Hoffmann estigué furiosament de moda a Rússia. Herzen mateix, de jove, escriu amb entusiasme un brillant descriptiu de la vida i de l'obra d'Hoffmann. Una mica més tard, el cèlebre crític Bielski es mostra igualment entusiasta d'Hoffmann.

«És un gran nom», diu a Annenkov, «no comprenc perquè Europa no el posa al costat de Shakespeare i de Goethe».

La glòria d'Hoffmann, que havia anat augmentant durant els anys 40, sofrí un eclipsi vers 1860; incompre, és veritat. Gràcies al simbolisme tingut, ben aviat, una renaixença esclatant i el primer quart del nostre segle conegué un renovament de la bogeria Hoffmanniana que rebé tan gran com la dels anys 30. Tots els russos, quan van a Berlín, fan el pelegrinatge a la bogeria de Luter i Vegner com Hoffmann es lliurava a l'embraguesa. El poeta Kassin, en els seus poemes fantàstics del «Gogol» (Lesok) ha exaltat Hoffmann al costat de Shakespeare i d'Apuleu.

Tot això, a primer cop d'ull, podria semblar una mica estrany. Aquest mestre màgic de Nuremberg, creador de paradisos fantàstics que enamora de la bellesa, no té temps de pensar amb Déu, com arriba a prendre un tal ascendent sobre una literatura essencialment objectiva i religiosa?

«Com és que fou Rússia la que portà al grau més alt el culte d'Hoffmann, posant-lo al costat dels seus noms més gloriosos i més estimats?» Si ho mireu de més a prop veureu que Hoffmann penetra a Rússia l'època en que Schelling domina l'esperit de la nova generació. Atràs els russos pel seu «sentiment del misteri de la vida», com ha dit Bielski. Per ells, la seva obra proclama que «la vida és un misteri», que la vella deua conta coses meravelloses. És d'observar que Venetnikov, ardent admirador de Schelling, fa la primera traducció de Hoffmann a Rússia, amb una introducció filosòfica. Per ell, com per Bielski, Hoffmann és el pintor del «misteri de la vida», el seu fantàstic ens mostra la realitat mística que està sota la superfície de la nostra vida quotidiana. De fet, tractant de la influència d'Hoffmann a Rússia, entrem de ple en el terreny de la metafísica. La seva influència es confon, en certa manera, amb la de l'idealisme alemany. Es sabut com aquest idealisme lèpetic rus no l'ha pogut parir mai; l'ha canviat i faisonat a la seva manera. És, precisament, aquest procés d'assimilació, atracció i repulsió simultànies, que es reflexa en l'obra dels escriptors russos inspirats d'Hoffmann.

Són molts els literats dels anys 80 que han escrit a la manera d'Hoffmann. Alguns i tot es limitaven a traduir-lo i modificar-lo en el seu albir. Gògol i Puixkin ens han deixat també contes Hoffmannians. És a ells que ens cal considerar: en la seva obra original i profunda podem observar coses diverses dominants de l'hoffmannisme rus, més que no pas en les imitacions dels autors secundaris.

No és pas que Gògol fos un lector de Schelling. Amb tot, els seus «Arabescos» demostren que s'havia format, per mil intermedis, que sentí l'estètica que, sense arribar a les últimes profunditats de la metafísica, era no gens menys molt acostada a la concepció dels adeptes russos de Schelling. Ningú no es sorprendria, doncs, de veure l'idiota i l'obra d'Hoffmann d'aquesta manera: «Em fa l'efecte que ara sou molt amic d'Alemània», escriu en una lletra a Balabin, «certament, no nego pas que, de vegades, un home senti el desig d'envolar-se, d'un medi de fum de tabac i de cuina alemanya, vers la lluna, sobre el mantell fantàstic d'un estudiant alemany. Però no em pregunto si aquesta Alemanya és realment més bella que l'apareix així únicament en els contes d'Hoffmann».

tes d'Hoffmann. L'actitud de Gògol és ben clara en aquest passatge. El que ell escull, per a caracteritzar Hoffmann, és la possibilitat d'evadir-se de la vida quotidiana envers el meravellós. És el que ell intenta fer en els primers dels seus contes Hoffmannians, com és ara en el «Retrat» que és el relat d'un misteriós diàleg. La influència d'Hoffmann hi és evident, tot i que no és pas l'única.

Però, en conjunt, quin paper ha jugat Hoffmann en el desenvolupament de Gògol? Els quatre contes Hoffmannians de Gògol, «La perspectiva Nevski», «El diari d'un foli», «El Nas» (traduït al català) és col·loquen cronològicament entre la Rússia romàntica de les «Vetlades» i la casa de camp prop de Dikanka i el «Revisor», inici de l'«Epos».

La glòria d'Hoffmann, que havia anat augmentant durant els anys 40, sofrí un eclipsi vers 1860; incompre, és veritat. Gràcies al simbolisme tingut, ben aviat, una renaixença esclatant i el primer quart del nostre segle conegué un renovament de la bogeria Hoffmanniana que rebé tan gran com la dels anys 30. Tots els russos, quan van a Berlín, fan el pelegrinatge a la bogeria de Luter i Vegner com Hoffmann es lliurava a l'embraguesa. El poeta Kassin, en els seus poemes fantàstics del «Gogol» (Lesok) ha exaltat Hoffmann al costat de Shakespeare i d'Apuleu.

Tot això, a primer cop d'ull, podria semblar una mica estrany. Aquest mestre màgic de Nuremberg, creador de paradisos fantàstics que enamora de la bellesa, no té temps de pensar amb Déu, com arriba a prendre un tal ascendent sobre una literatura essencialment objectiva i religiosa?

«Com és que fou Rússia la que portà al grau més alt el culte d'Hoffmann, posant-lo al costat dels seus noms més gloriosos i més estimats?» Si ho mireu de més a prop veureu que Hoffmann penetra a Rússia l'època en que Schelling domina l'esperit de la nova generació. Atràs els russos pel seu «sentiment del misteri de la vida», com ha dit Bielski. Per ells, la seva obra proclama que «la vida és un misteri», que la vella deua conta coses meravelloses. És d'observar que Venetnikov, ardent admirador de Schelling, fa la primera traducció de Hoffmann a Rússia, amb una introducció filosòfica. Per ell, com per Bielski, Hoffmann és el pintor del «misteri de la vida», el seu fantàstic ens mostra la realitat mística que està sota la superfície de la nostra vida quotidiana. De fet, tractant de la influència d'Hoffmann a Rússia, entrem de ple en el terreny de la metafísica. La seva influència es confon, en certa manera, amb la de l'idealisme alemany. Es sabut com aquest idealisme lèpetic rus no l'ha pogut parir mai; l'ha canviat i faisonat a la seva manera. És, precisament, aquest procés d'assimilació, atracció i repulsió simultànies, que es reflexa en l'obra dels escriptors russos inspirats d'Hoffmann.

Són molts els literats dels anys 80 que han escrit a la manera d'Hoffmann. Alguns i tot es limitaven a traduir-lo i modificar-lo en el seu albir. Gògol i Puixkin ens han deixat també contes Hoffmannians. És a ells que ens cal considerar: en la seva obra original i profunda podem observar coses diverses dominants de l'hoffmannisme rus, més que no pas en les imitacions dels autors secundaris.

No és pas que Gògol fos un lector de Schelling. Amb tot, els seus «Arabescos» demostren que s'havia format, per mil intermedis, que sentí l'estètica que, sense arribar a les últimes profunditats de la metafísica, era no gens menys molt acostada a la concepció dels adeptes russos de Schelling. Ningú no es sorprendria, doncs, de veure l'idiota i l'obra d'Hoffmann d'aquesta manera: «Em fa l'efecte que ara sou molt amic d'Alemània», escriu en una lletra a Balabin, «certament, no nego pas que, de vegades, un home senti el desig d'envolar-se, d'un medi de fum de tabac i de cuina alemanya, vers la lluna, sobre el mantell fantàstic d'un estudiant alemany. Però no em pregunto si aquesta Alemanya és realment més bella que l'apareix així únicament en els contes d'Hoffmann».

La seva influència es confon, en certa manera, amb la de l'idealisme alemany. Es sabut com aquest idealisme lèpetic rus no l'ha pogut parir mai; l'ha canviat i faisonat a la seva manera. És, precisament, aquest procés d'assimilació, atracció i repulsió simultànies, que es reflexa en l'obra dels escriptors russos inspirats d'Hoffmann.

Són molts els literats dels anys 80 que han escrit a la manera d'Hoffmann. Alguns i tot es limitaven a traduir-lo i modificar-lo en el seu albir. Gògol i Puixkin ens han deixat també contes Hoffmannians. És a ells que ens cal considerar: en la seva obra original i profunda podem observar coses diverses dominants de l'hoffmannisme rus, més que no pas en les imitacions dels autors secundaris.

No és pas que Gògol fos un lector de Schelling. Amb tot, els seus «Arabescos» demostren que s'havia format, per mil intermedis, que sentí l'estètica que, sense arribar a les últimes profunditats de la metafísica, era no gens menys molt acostada a la concepció dels adeptes russos de Schelling. Ningú no es sorprendria, doncs, de veure l'idiota i l'obra d'Hoffmann d'aquesta manera: «Em fa l'efecte que ara sou molt amic d'Alemània», escriu en una lletra a Balabin, «certament, no nego pas que, de vegades, un home senti el desig d'envolar-se, d'un medi de fum de tabac i de cuina alemanya, vers la lluna, sobre el mantell fantàstic d'un estudiant alemany. Però no em pregunto si aquesta Alemanya és realment més bella que l'apareix així únicament en els contes d'Hoffmann».

La seva influència es confon, en certa manera, amb la de l'idealisme alemany. Es sabut com aquest idealisme lèpetic rus no l'ha pogut parir mai; l'ha canviat i faisonat a la seva manera. És, precisament, aquest procés d'assimilació, atracció i repulsió simultànies, que es reflexa en l'obra dels escriptors russos inspirats d'Hoffmann.

Són molts els literats dels anys 80 que han escrit a la manera d'Hoffmann. Alguns i tot es limitaven a traduir-lo i modificar-lo en el seu albir. Gògol i Puixkin ens han deixat també contes Hoffmannians. És a ells que ens cal considerar: en la seva obra original i profunda podem observar coses diverses dominants de l'hoffmannisme rus, més que no pas en les imitacions dels autors secundaris.

No és pas que Gògol fos un lector de Schelling. Amb tot, els seus «Arabescos» demostren que s'havia format, per mil intermedis, que sentí l'estètica que, sense arribar a les últimes profunditats de la metafísica, era no gens menys molt acostada a la concepció dels adeptes russos de Schelling. Ningú no es sorprendria, doncs, de veure l'idiota i l'obra d'Hoffmann d'aquesta manera: «Em fa l'efecte que ara sou molt amic d'Alemània», escriu en una lletra a Balabin, «certament, no nego pas que, de vegades, un home senti el desig d'envolar-se, d'un medi de fum de tabac i de cuina alemanya, vers la lluna, sobre el mantell fantàstic d'un estudiant alemany. Però no em pregunto si aquesta Alemanya és realment més bella que l'apareix així únicament en els contes d'Hoffmann».

La seva influència es confon, en certa manera, amb la de l'idealisme alemany. Es sabut com aquest idealisme lèpetic rus no l'ha pogut parir mai; l'ha canviat i faisonat a la seva manera. És, precisament, aquest procés d'assimilació, atracció i repulsió simultànies, que es reflexa en l'obra dels escriptors russos inspirats d'Hoffmann.

Són molts els literats dels anys 80 que han escrit a la manera d'Hoffmann. Alguns i tot es limitaven a traduir-lo i modificar-lo en el seu albir. Gògol i Puixkin ens han deixat també contes Hoffmannians. És a ells que ens cal considerar: en la seva obra original i profunda podem observar coses diverses dominants de l'hoffmannisme rus, més que no pas en les imitacions dels autors secundaris.

No és pas que Gògol fos un lector de Schelling. Amb tot, els seus «Arabescos» demostren que s'havia format, per mil intermedis, que sentí l'estètica que, sense arribar a les últimes profunditats de la metafísica, era no gens menys molt acostada a la concepció dels adeptes russos de Schelling. Ningú no es sorprendria, doncs, de veure l'idiota i l'obra d'Hoffmann d'aquesta manera: «Em fa l'efecte que ara sou molt amic d'Alemània», escriu en una lletra a Balabin, «certament, no nego pas que, de vegades, un home senti el desig d'envolar-se, d'un medi de fum de tabac i de cuina alemanya, vers la lluna, sobre el mantell fantàstic d'un estudiant alemany. Però no em pregunto si aquesta Alemanya és realment més bella que l'apareix així únicament en els contes d'Hoffmann».

La seva influència es confon, en certa manera, amb la de l'idealisme alemany. Es sabut com aquest idealisme lèpetic rus no l'ha pogut parir mai; l'ha canviat i faisonat a la seva manera. És, precisament, aquest procés d'assimilació, atracció i repulsió simultànies, que es reflexa en l'obra dels escriptors russos inspirats d'Hoffmann.

Són molts els literats dels anys 80 que han escrit a la manera d'Hoffmann. Alguns i tot es limitaven a traduir-lo i modificar-lo en el seu albir. Gògol i Puixkin ens han deixat també contes Hoffmannians. És a ells que ens cal considerar: en la seva obra original i profunda podem observar coses diverses dominants de l'hoffmannisme rus, més que no pas en les imitacions dels autors secundaris.

No és pas que Gògol fos un lector de Schelling. Amb tot, els seus «Arabescos» demostren que s'havia format, per mil intermedis, que sentí l'estètica que, sense arribar a les últimes profunditats de la metafísica, era no gens menys molt acostada a la concepció dels adeptes russos de Schelling. Ningú no es sorprendria, doncs, de veure l'idiota i l'obra d'Hoffmann d'aquesta manera: «Em fa l'efecte que ara sou molt amic d'Alemània», escriu en una lletra a Balabin, «certament, no nego pas que, de vegades, un home senti el desig d'envolar-se, d'un medi de fum de tabac i de cuina alemanya, vers la lluna, sobre el mantell fantàstic d'un estudiant alemany. Però no em pregunto si aquesta Alemanya és realment més bella que l'apareix així únicament en els contes d'Hoffmann».

La seva influència es confon, en certa manera, amb la de l'idealisme alemany. Es sabut com aquest idealisme lèpetic rus no l'ha pogut parir mai; l'ha canviat i faisonat a la seva manera. És, precisament, aquest procés d'assimilació, atracció i repulsió simultànies, que es reflexa en l'obra dels escriptors russos inspirats d'Hoffmann.

Són molts els literats dels anys 80 que han escrit a la manera d'Hoffmann. Alguns i tot es limitaven a traduir-lo i modificar-lo en el seu albir. Gògol i Puixkin ens han deixat també contes Hoffmannians. És a ells que ens cal considerar: en la seva obra original i profunda podem observar coses diverses dominants de l'hoffmannisme rus, més que no pas en les imitacions dels autors secundaris.

No és pas que Gògol fos un lector de Schelling. Amb tot, els seus «Arabescos» demostren que s'havia format, per mil intermedis, que sentí l'estètica que, sense arribar a les últimes profunditats de la metafísica, era no gens menys molt acostada a la concepció dels adeptes russos de Schelling. Ningú no es sorprendria, doncs, de veure l'idiota i l'obra d'Hoffmann d'aquesta manera: «Em fa l'efecte que ara sou molt amic d'Alemània», escriu en una lletra a Balabin, «certament, no nego pas que, de vegades, un home senti el desig d'envolar-se, d'un medi de fum de tabac i de cuina alemanya, vers la lluna, sobre el mantell fantàstic d'un estudiant alemany. Però no em pregunto si aquesta Alemanya és realment més bella que l'apareix així únicament en els contes d'Hoffmann».

La seva influència es confon, en certa manera, amb la de l'idealisme alemany. Es sabut com aquest idealisme lèpetic rus no l'ha pogut parir mai; l'ha canviat i faisonat a la seva manera. És, precisament, aquest procés d'assimilació, atracció i repulsió simultànies, que es reflexa en l'obra dels escriptors russos inspirats d'Hoffmann.

Són molts els literats dels anys 80 que han escrit a la manera d'Hoffmann. Alguns i tot es limitaven a traduir-lo i modificar-lo en el seu albir. Gògol i Puixkin ens han deixat també contes Hoffmannians. És a ells que ens cal considerar: en la seva obra original i profunda podem observar coses diverses dominants de l'hoffmannisme rus, més que no pas en les imitacions dels autors secundaris.

No és pas que Gògol fos un lector de Schelling. Amb tot, els seus «Arabescos» demostren que s'havia format, per mil intermedis, que sentí l'estètica que, sense arribar a les últimes profunditats de la metafísica, era no gens menys molt acostada a la concepció dels adeptes russos de Schelling. Ningú no es sorprendria, doncs, de veure l'idiota i l'obra d'Hoffmann d'aquesta manera: «Em fa l'efecte que ara sou molt amic d'Alemània», escriu en una lletra a Balabin, «certament, no nego pas que, de vegades, un home senti el desig d'envolar-se, d'un medi de fum de tabac i de cuina alemanya, vers la lluna, sobre el mantell fantàstic d'un estudiant alemany. Però no em pregunto si aquesta Alemanya és realment més bella que l'apareix així únicament en els contes d'Hoffmann».

La seva influència es confon, en certa manera, amb la de l'idealisme alemany. Es sabut com aquest idealisme lèpetic rus no l'ha pogut parir mai; l'ha canviat i faisonat a la seva manera. És, precisament, aquest procés d'assimilació, atracció i repulsió simultànies, que es reflexa en l'obra dels escriptors russos inspirats d'Hoffmann.

Són molts els literats dels anys 80 que han escrit a la manera d'Hoffmann. Alguns i tot es limitaven a traduir-lo i modificar-lo en el seu albir. Gògol i Puixkin ens han deixat també contes Hoffmannians. És a ells que ens cal considerar: en la seva obra original i profunda podem observar coses diverses dominants de l'hoffmannisme rus, més que no pas en les imitacions dels autors secundaris.

No és pas que Gògol fos un lector de Schelling. Amb tot, els seus «Arabescos» demostren que s'havia format, per mil intermedis, que sentí l'estètica que, sense arribar a les últimes profunditats de la metafísica, era no gens menys molt acostada a la concepció dels adeptes russos de Schelling. Ningú no es sorprendria, doncs, de veure l'idiota i l'obra d'Hoffmann d'aquesta manera: «Em fa l'efecte que ara sou molt amic d'Alemània», escriu en una lletra a Balabin, «certament, no nego pas que, de vegades, un home senti el desig d'envolar-se, d'un medi de fum de tabac i de cuina alemanya, vers la lluna, sobre el mantell fantàstic d'un estudiant alemany. Però no em pregunto si aquesta Alemanya és realment més bella que l'apareix així únicament en els contes d'Hoffmann».

La seva influència es confon, en certa manera, amb la de l'idealisme alemany. Es sabut com aquest idealisme lèpetic rus no l'ha pogut parir mai; l'ha canviat i faisonat a la seva manera. És, precisament, aquest procés d'assimilació, atracció i repulsió simultànies, que es reflexa en l'obra dels escriptors russos inspirats d'Hoffmann.

Són molts els literats dels anys 80 que han escrit a la manera d'Hoffmann. Alguns i tot es limitaven a traduir-lo i modificar-lo en el seu albir. Gògol i Puixkin ens han deixat també contes Hoffmannians. És a ells que ens cal considerar: en la seva obra original i profunda podem observar coses diverses dominants de l'hoffmannisme rus, més que no pas en les imitacions dels autors secundaris.

No és pas que Gògol fos un lector de Schelling. Amb tot, els seus «Arabescos» demostren que s'havia format, per mil intermedis, que sentí l'estètica que, sense arribar a les últimes profunditats de la metafísica, era no gens menys molt acostada a la concepció dels adeptes russos de Schelling. Ningú no es sorprendria, doncs, de veure l'idiota i l'obra d'Hoffmann d'aquesta manera: «Em fa l'efecte que ara sou molt amic d'Alemània», escriu en una lletra a Balabin, «certament, no nego pas que, de vegades, un home senti el desig d'envolar-se, d'un medi de fum de tabac i de cuina alemanya, vers la lluna, sobre el mantell fantàstic d'un estudiant alemany. Però no em pregunto si aquesta Alemanya és realment més bella que l'apareix així únicament en els contes d'Hoffmann».

La seva influència es confon, en certa manera, amb la de l'idealisme alemany. Es sabut com aquest idealisme lèpetic rus no l'ha pogut parir mai; l'ha canviat i faisonat a la seva manera. És, precisament, aquest procés d'assimilació, atracció i repulsió simultànies, que es reflexa en l'obra dels escriptors russos inspirats d'Hoffmann.

Són molts els literats dels anys 80 que han escrit a la manera d'Hoffmann. Alguns i tot es limitaven a traduir-lo i modificar-lo en el seu albir. Gògol i Puixkin ens han deixat també contes Hoffmannians. És a ells que ens cal considerar: en la seva obra original i profunda podem observar coses diverses dominants de l'hoffmannisme rus, més que no pas en les imitacions dels autors secundaris.

No és pas que Gògol fos un lector de Schelling. Amb tot, els seus «Arabescos» demostren que s'havia format, per mil intermedis, que sentí l'estètica que, sense arribar a les últimes profunditats de la metafísica, era no gens menys molt acostada a la concepció dels adeptes russos de Schelling. Ningú no es sorprendria, doncs, de veure l'idiota i l'obra d'Hoffmann d'aquesta manera: «Em fa l'efecte que ara sou molt amic d'Alemània», escriu en una lletra a Balabin, «certament, no nego pas que, de vegades, un home senti el desig d'envolar-se, d'un medi de fum de tabac i de cuina alemanya, vers la lluna, sobre el mantell fantàstic d'un estudiant alemany. Però no em pregunto si aquesta Alemanya és realment més bella que l'apareix així únicament en els contes d'Hoffmann».

La seva influència es confon, en certa manera, amb la de l'idealisme alemany. Es sabut com aquest idealisme lèpetic rus no l'ha pogut parir mai; l'ha canviat i faisonat a la seva manera. És, precisament, aquest procés d'assimilació, atracció i repulsió simultànies, que es reflexa en l'obra dels escriptors russos inspirats d'Hoffmann.

Són molts els literats dels anys 80 que han escrit a la manera d'Hoffmann. Alguns i tot es limitaven a traduir-lo i modificar-lo en el seu albir. Gògol i Puixkin ens han deixat també contes Hoffmannians. És a ells que ens cal considerar: en la seva obra original i profunda podem observar coses diverses dominants de l'hoffmannisme rus, més que no pas en les imitacions dels autors secundaris.

No és pas que Gògol fos un lector de Schelling. Amb tot, els seus «Arabescos» demostren que s'havia format, per mil intermedis, que sentí l'estètica que, sense arribar a les últimes profunditats de la metafísica, era no gens menys molt acostada a la concepció dels adeptes russos de Schelling. Ningú no es sorprendria, doncs, de veure l'idiota i l'obra d'Hoffmann d'aquesta manera: «Em fa l'efecte que ara sou molt amic d'Alemània», escriu en una lletra a Balabin, «certament, no nego pas que, de vegades, un home senti el desig d'envolar-se, d'un medi de fum de tabac i de cuina alemanya, vers la lluna, sobre el mantell fantàstic d'un estudiant alemany. Però no em pregunto si aquesta Alemanya és realment més bella que l'apareix així únicament en els contes d'Hoffmann».

La seva influència es confon, en certa manera, amb la de l'idealisme alemany. Es sabut com aquest idealisme lèpetic rus no l'ha pogut parir mai; l'ha canviat i faisonat a la seva manera. És, precisament, aquest procés d'assimilació, atracció i repulsió simultànies, que es reflexa en l'obra dels escriptors russos inspirats d'Hoffmann.

Són molts els literats dels anys 80 que han escrit a la manera d'Hoffmann. Alguns i tot es limitaven a traduir-lo i modificar-lo en el seu albir. Gògol i Puixkin ens han deixat també contes Hoffmannians. És a ells que ens cal considerar: en la seva obra original i profunda podem observar coses diverses dominants de l'hoffmannisme rus, més que no pas en les imitacions dels autors secundaris.

No és pas que Gògol fos un lector de Schelling. Amb tot, els seus «Arabescos» demostren que s'havia format, per mil intermedis, que sentí l'estètica que, sense arribar a les últimes profunditats de la metafísica, era no gens menys molt acostada a la concepció dels adeptes russos de Schelling. Ningú no es sorprendria, doncs, de veure l'idiota i l'obra d'Hoffmann d'aquesta manera: «Em fa l'efecte que ara sou molt amic d'Alemània», escriu en una lletra a Balabin, «certament, no nego pas que, de vegades, un home senti el desig d'envolar-se, d'un medi de fum de tabac i de cuina alemanya, vers la lluna, sobre el mantell fantàstic d'un estudiant alemany. Però no em pregunto si aquesta Alemanya és realment més bella que l'apareix així únicament en els contes d'Hoffmann».

La seva influència es confon, en certa manera, amb la de l'idealisme alemany. Es sabut com aquest idealisme lèpetic rus no l'ha pogut parir mai; l'ha canviat i faisonat a la seva manera. És, precisament, aquest procés d'assimilació, atracció i repulsió simultànies, que es reflexa en l'obra dels escriptors russos inspirats d'Hoffmann.

Són molts els literats dels anys 80 que han escrit a la manera d'Hoffmann. Alguns i tot es limitaven a traduir-lo i modificar-lo en el seu albir. Gògol i Puixkin ens han deixat també contes Hoffmannians. És a ells que ens cal considerar: en la seva obra original i profunda podem observar coses diverses dominants de l'hoffmannisme rus, més que no pas en les imitacions dels autors secundaris.

No és pas que Gògol fos un lector de Schelling. Amb tot, els seus «Arabescos» demostren que s'havia format, per mil intermedis, que sentí l'estètica que, sense arribar a les últimes profunditats de la metafísica, era no gens menys molt acostada a la concepció dels adeptes russos de Schelling. Ningú no es sorprendria, doncs, de veure l'idiota i l'obra d'Hoffmann d'aquesta manera: «Em fa l'efecte que ara sou molt amic d'Alemània», escriu en una lletra a Balabin, «certament, no nego pas que, de vegades, un home senti el desig d'envolar-se, d'un medi de fum de tabac i de cuina alemanya, vers la lluna, sobre el mantell fantàstic d'un estudiant alemany. Però no em pregunto si aquesta Alemanya és realment més bella que l'apareix així únicament en els contes d'Hoffmann».

EL RAID DE POMBO

PERSISTEIX EL MAL TEMPS

Puerto Natal, 23. — Segueix el temporal a tota la zona septentrional del Brasil, per la qual cosa seria una suïcida que Pombó seguís el seu vol a Mèxic en aquestes condicions.

Hom creu que aquest ajornament resultaria lògicament beneficiós per al feliç èxit del raid del jove pilot santanderià, ja que l'extremada freda de la travessia atlàntica li feien necessari un llarg repòs.

Els butlletins meteorològics preveuen la perllongació del mal temps, per la qual cosa és difícil que el episodi transatlàntic de 21 anys, com l'anomena la Premsa Brasileira, pugui de reprendre el seu vol almenys fins al dia 28 de l'actual mes.

Els vaixells que creuaven l'Atlàntic quan ho feia Pombó amb la seva fragil avioneta, confirmen els informes de l'aviador sobre els temporals haguts passar abans de guanyar la costa del Brasil.

El capità d'un vaixell alemany que serveix d'ajut a l'Atlàntic Sur als hidroavions de l'esmentada nacionalitat que presten servei regular entre Batúrs i Puerto Natal, comunica que Pombó vola gairebé constantment sota núvols carregadíssims, que no podia sobrevolar a causa del pes excessiu dels seus dipòsits de gasolina. En aquestes condicions, Pombó hagué de volar entre una violenta tempesta elèctrica que el sorprené enmig de l'Atlàntic.

Sorpren particularment als tècnics l'extraordinària gran freda de Pombó, el qual sortí de Batúrs amb temps satisfactori, però a les dues hores de vol topà amb un xis de vent i després amb l'única d'una tempesta, a desgrat de la qual i en lloc de retornar al punt de partida, lluità amb els elements i seguí el seu vol a Amèrica.

Mentres Pombó reposa, dirigeix la tasca dels mecànics, els quals efectuen proves amb la seva avioneta per tal de deixar-la en les millors condicions per tal que pugui seguir el vol cap a Mèxic.

El Consell de la S. de N.

ES DENEGADA UNA PETICIÓ SUÏSSA

Ginebra, 23. — Aquest matí, a la sessió del Consell de la S. de N., aquest ha rebutjat la reclamació presentada per Suïssa contra Alemanya, França i Itàlia relativa a la indemnització sol·licitada pels danys que sofríren ciutadans suïssos durant la darrera guerra mundial.

Roosevelt perd una votació per una gran diferència

Washington, 23. — La Cambra de Representants ha rebutjat per 322 vots contra 98 el vet del President Roosevelt contra el projecte de bons. La votació favorable contra el vet ha superat en 42 vots els dos terços necessaris.

Washington, 23. — La Cambra de Representants ha rebutjat per 322 vots contra 98 el vet del President Roosevelt contra el projecte de bons. La votació favorable contra el vet ha superat en 42 vots els dos terços necessaris.

Washington, 23. — La Cambra de Representants ha rebutjat per 322 vots contra 98 el vet del President Roosevelt contra el projecte de bons. La votació favorable contra el vet ha superat en 42 vots els dos terços necessaris.

Washington, 23. — La Cambra de Representants ha rebutjat per 322 vots contra 98 el vet del President Roosevelt contra el projecte de bons. La votació favorable contra el vet ha superat en 42 vots els dos terços necessaris.

Washington, 23. — La Cambra de Representants ha rebutjat per 322 vots contra 98 el vet del President Roosevelt contra el projecte de bons. La votació favorable contra el vet ha superat en 42 vots els dos terços necessaris.

Washington, 23. — La Cambra de Representants ha rebutjat per 322 vots contra 98 el vet del President Roosevelt contra el projecte de bons. La votació favorable contra el vet ha superat en 42 vots els dos terços necessaris.

Washington, 23. — La Cambra de Representants ha rebutjat per 322 vots contra 98 el vet del President Roosevelt contra el projecte de bons. La votació favorable contra el vet ha superat en 42 vots els dos terços necessaris.

Washington, 23. — La Cambra de Representants ha rebutjat per 322 vots contra 98 el vet del President Roosevelt contra el projecte de bons. La votació favorable contra el vet ha superat en 42 vots els dos terços necessaris.

Washington, 23. — La Cambra de Representants ha rebutjat per 322 vots contra 98 el vet del President Roosevelt contra el projecte de bons. La votació favorable contra el vet ha superat en 42 vots els dos terços necessaris.

Washington, 23. — La Cambra de Representants ha rebutjat per 322 vots contra 98 el vet del President Roosevelt contra el projecte de bons. La votació favorable contra el vet ha superat en 42 vots els dos terços necessaris.

Washington, 23. — La Cambra de Representants ha rebutjat per 322 vots contra 98 el vet del President Roosevelt contra el projecte de bons. La votació favorable contra el vet ha superat en 42 vots els dos terços necessaris.

Washington, 23. — La Cambra de Representants ha rebutjat per 322 vots contra 98 el vet del President Roosevelt contra el projecte de bons. La votació favorable contra el vet ha superat en 42 vots els dos terços necessaris.

Washington, 23. — La Cambra de Representants ha rebutjat per 322 vots contra 98 el vet del President Roosevelt contra el projecte de bons. La votació favorable contra el vet ha superat en 42 vots els dos terços necessaris.

Washington, 23. — La Cambra de Representants ha rebutjat per 322 vots contra 98 el vet del President Roosevelt contra el projecte de bons. La votació favorable contra el vet ha superat en 42 vots els dos terços necessaris.

Washington, 23. — La Cambra de Representants ha rebutjat per 322 vots contra 98 el vet del President Roosevelt contra el projecte de bons. La votació favorable contra el vet ha superat en 42 vots els dos terços necessaris.

Washington, 23. — La Cambra de Representants ha rebutjat per 322 vots contra 98 el vet del President Roosevelt contra el projecte de bons. La votació favorable contra el vet ha superat en 42 vots els dos terços necessaris.

Washington, 23. — La Cambra de Representants ha rebutjat per 322 vots contra 98 el vet del President Roosevelt contra el projecte de bons. La votació favorable contra el vet ha superat en 42 vots els dos terços necessaris.

Washington, 23. — La Cambra de Representants ha rebutjat per 322 vots contra 98 el vet del President Roosevelt contra el projecte de bons. La votació favorable contra el vet ha superat en 42 vots els dos terços necessaris.

Washington, 23. — La Cambra de Representants ha rebutjat per 322 vots contra 98 el vet del President Roosevelt contra el projecte de bons. La votació favorable contra el vet ha superat en 42 vots els dos terços necessaris.

Washington, 23. — La Cambra de Representants ha rebutjat per 322 vots contra 98 el vet del President Roosevelt contra el projecte de bons. La votació favorable contra el vet ha superat en 42 vots els dos terços necessaris.

Washington, 23. — La Cambra de Representants ha rebutjat per 322 vots contra 98 el vet del President Roosevelt contra el projecte de bons. La votació favorable contra el vet ha superat en 42 vots els dos terços necessaris.

Washington, 23. — La Cambra de Representants ha rebutjat per 322 vots contra 98 el vet del President Roosevelt contra el projecte de bons. La votació favorable contra el vet ha superat en 42 vots els dos terços necessaris.

Washington, 23. — La Cambra de Representants ha rebutjat per 322 vots contra 98 el vet del President Roosevelt contra el projecte de bons. La votació favorable contra el vet ha superat en 42 vots els dos terços necessaris.

Washington, 23. — La Cambra de Representants ha rebutjat per 322 vots contra 98 el vet del President Roosevelt contra el projecte de bons.

La discussió de l'article primer de la Llei contra la premsa donà lloc a un debat interessant

Finances i Comerç: Pola.

